33e jaar. — Nr 42. — EERSTE BLAD. — Zaterdag, 7 april 1906.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » » 5 »
Een » » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen,

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 7 APRIL 1906.

VAN ALLES WAT.

VOLTAIRE DE LIBERALEN EN SOCIALISTEN. — In den gemeenteraad van Luik zaagt men voort op het vraagpunt of men een verzoek om het verplicht onderwijs naar de Kamer zal zenden.

Een der leden, M. Goblet, had zich laten ontvallen dat Voltaire ergens had geschreven dat het onderwijs niet gemaakt was voor de werklieden.

Daarop springen de liberalen en socialisten recht eischen dat M. Goblet de plaats zou aanwijzen waar dit te lezen stond. De raadsheer heeft de gevraagde inlichtingen gegeven ; hij heeft het boek, de uitgaal en de bladzijde aangewezen, en, tot bevestiging, zelfs eenige trekken voorgelezen, als :

« Men heeft noodig geoordeeld, de schoenmakers en dienstmeiden te verlichten.

« 't Is een klein getal, dat het publiek uitmaakt ; het overige is de gemeene man.

« Ik beveel u aan, den « eerlooze » te vernietigen bij de eerlijke lieden en «hem» te laten aan het canaille ; »

En opdat er geen twijfel zou bestaan over de beteekenis van dat woord, voegde hij er bij :

« Ik bedoel door canaille, het volk, het gepeupel, dat slechts zijne handen heeft om te leven. »

En eindelijk :

« Het volk zal altijd zot en barbaarsch zijn ; het zijn ossen, die niets noodig hebben dan een drijfstok, een juk en hooi. »

Wij zouden wel eens het gedacht willen kennen der zoogezegde liberale en socialistische volksvrienden, die den goddeloozen Voltaire tot in de wolken verheffen.

* * *

Drie punten die de kiezers nooit mogen vergeten zijn de volgende :

Wij moeten :

1. Ons geloof en de ziel onzer kinders verdedigen tegen de aanslagen der vrijmetselarij.

2. Onze geldbeurs verdedigen, tegen de zware belastingen, welke het onvermijdelijk gevolg zijn zou van alle liberaal bestuur.

3. Onzen eigendom, hoe gering ook, verdedigen tegen de aanslagen der socialisten, die alles willen verbeuren ten voordeele van den Staat.

Als men die punten *wel* onthoudt, dan zal men ook weten wat men te doen heeft, als framassons, liberalen of socialisten onze stem komen vragen.

* * *

Het laatste woord van de politiek zonder God, is de loslating van de wilde beest die honger heeft ; en die wil genieten ; die niets anders kan. De burgervrijdenker brengt den nihilist voor, die hem zal verslinden.

Te vergeefs zal de burger opkomen met zijne « algemeene wetten » opgelegd aan het menschdom ; met de zedeleer welke de natuur ons in 't hert geprent heeft ; — met het gezond oordeel, de noodwendigheid van de voorloopige gelatenheid, het vaderland... enz. » Hoe zwaar wegen die woorden voor hem, die maar geloofd aan de noodwendigheden van zijnen buik en aan de vreugde van zijnen haat !

JULES LEMAITRE.

* * *

De Burgemeester op 't stadhuis en de Pastoor meester in de Kerk, ziedaar de bedriegelijke leus der liberalen. In Frankrijk waar de liberalen meester zijn toont men ons hoe ze die leus verstaan.

Onder de talrijke heiligschenderijen die heden in 't gevloekte Frankrijk plaats grijpen, willen wij 't geval herinneren van dien Franschen Meier of Burgemeester die met geweld in de kerk drong, alles verbrijzelde, stool en verbrandde en daarna zijn hond in 't tabernakel opsloot.

Ziedaar hoe men daar waar de liberalen meester zijn de liberale leus verstaat !

* * *

Buitenlieden, wilt ge weten hoe de liberalen u versmaden en beleedigen enkel en alleen omdat gij menschen zijt aan 't voorvaderlijk R. C. Geloof getrouw, uwe christene plichten kwijt en aan processiën, aan bedevaarten deelneemt ?

LA CHRONIQUE, een orgaan der Brusselsche geuzen en franemaçons, schreef op 9 Maart 1906.

« De groene blaadjes beginnen zich op » de seringstruiken te vertoonen. Ook » kondigd men de eerste bedevaarten » naar Lourdes aan : *de benden Vlaamsche pijpenkoppen door vuile onderpas» toors geleid*, landen te Gent, op weg » naar Oostakker. Dit alles in een teeken » dat de lente nadert »

Buitenlieden ! Herinnert u die bespottingen, die versmadingen en beleedigingen als gij voor de stembus zult staan.

* * *

La Chronique, eene Brusselsche maconnieke gazet, handelende over de scheiding van Kerk en Staat en de schadelijke kerkonteeringen die de inventarissen in Frankrijk verwekken, schreef over eenige dagen het volgende :

« *Moesten de liberalen in België aan het be» winst komen, en eene wet maken die de boedel» beschrijvingen ook in voege zou brengen, » men zou in de Vlaanderen nog heviger » betoogingen zien plaats grijpen dan deze » welke nu in Frankrijk geheuren. Onze lieve » Geestelijkheid en hunne lieve parochianen » zouden nog andere loeren spelen.* »

En waar zou het zijn, heeren liberalen en socialisten.

De Vlaming houdt aan 't voorvaderlijk Geloof, hij is godsdienstig en kortweg katholiek. Wee deze die hem de godsdienstige vrijheid zou ontrukken.

Onder de liberale ongelukswet van 1879 zong men gansch Vlaanderen door :

« *Ze zullen haar niet hebben de schoone ziel van 't kind !*

En dan zal men hooren weergalmen :

Zij zullen God niet raken
die in het Tabernakel troont,
Zoolang er nog in Vlaanderen
een enkel Vlaming woont.

Geuzen van allen deesem, blauw of rood, neemt er nota van !

De Senaat.

Zitting van dinsdag 3 April 1906.

BEGROOTING VAN BUITENLANDSCHE ZAKEN VOOR 1906

Algemeene bespreking.

Mgr KEESEN. — Ik wil voor de begrooting van buitenlandsche zaken niet stemmen zonder twee voorbehoudingen op grond van mijn christelijk geweten.

Instemmende met den eenparigen wensch van 250 millioen katholieken, kom ik op tegen den toestand van geweld, die op den heiligen stoel druktin de hoofdstad van het christendom.

De beproeving is niet nieuw. Minstens vijftig maal beleefden wij zoo iets in den loop der eeuwen. De voorbijgaande zegepraal van het ongeloof was echter weldra gevolgd van eene vernederende nederlaag en is in 'Heeren bedoeling eenen nieuwen lauwer, door onze vijanden onwillens aan de pauselijke tiara gehecht !

Deze strijd duurt immer voort, uit den aard der zaak zelf. Dwaling zal immer tegenover waarheid staan, evenals Satan tegen God.

De Heer heeft ons de eindzegepraal toegezegd, doch het is Gods wil, dat wij de zegepraal moeten vinden langs den weg der beproeving. Het Christendom is een Godsdienst van boetedoening. Moest de gratie der vervolging hem ontvallen, dan zou hij ophouden het grootste werk van boetedoening des menschdoms te zijn.

Doch God, die zijne discipelen aanhoudende verdrukking voorspelde, schonk hun moed, door deze versterkende woorden : « Hebt vertrouwen, ik heb de wereld overwonnen ». Zijn alvermogend woord spreekt ons borg voor de zegepraal. Hij wil echter niet overwinnen zonder ons ; Hij verlangt onze medehulp ; Hij verlangt, dat wij niet zwijgend medeplichtig worden en uit zwakheid of menschelijk opzicht den mond houden, waar ons hart in verzet komt.

Altoos hebben de pausen de stem verheven namens de vrijheid voor hun zending, die ingekrompen wordt door hun afhankelijken toestand te Rome.

Uit gansch de geschiedenis blijkt, dat het wereldlijk gezag van den Paus de eenige doelmatige waarborg zijner onafhankelijkheid is. Kon er twijfel geopperd worden rakende het nauw verband tusschen die twee beginselen dan zou Leo XIII ons een voorbeeld aan de hand doen, dat te dien aanzien de laatste begoocheling zou doen verdwijnen. Wanneer men den strijd nagaat, die sedert eene eeuw tegen den Heiligen-Stoel wordt gevoerd, dan stelt men vast dat al de vijanden van den godsdienst tegen de souvereiniteit van den Paus zijn en dat de samenzwering in de geheime maatschappijen gesmeed werd.

Sedert 30 jaar reeds worden hier, naar aanleiding van de begrooting voor buitenlandsche zaken, voorbehoudingen gemaakt als deze welke ik thans maak, en nooit werd gezegd, dat zij hier niet op hare plaats waren.

Nu, de vrijmetselaarsloges zouden zoo hevig met tegen het wereldlijk gezag opkomen, zoo zij enkel een staatkundig belang in 't oog hadden, dat geen invloed op de godsdienstige denkbeelden kan uitoefenen. Italië's eenheid is maar een voorwendsel geweest om het ware doel te verbergen : men wilde den godsdienst in zijn oppersten vertegenwoordiger treffen en sloeg naar het hoofd, om gansch het lichaam aan het wankelen te brengen.

Thans, bekennen onze tegenstrevers volmondig, dat zij de kerk willen vernielen. Voor enkele jaren schreef de grootmeester der Italiaansche vrijmetselarij aan de onder hem staande loges : « Wij moeten niet alleen strijd voeren tegen de aanmatigingen van het Vaticaan, maar ook tegen den Paus ».

Steeds zullen de menschelijke driften opkomen tegen den godsdienst, omdat hij alle driften bekampt. Dat is de eenige reden, waarom hij zoo hardnekkig bestreden wordt.

Onze tegenstrevers weten, dat zij nooit slaagden en hebben het heimelijk voorgevoel, dat het hun in de toekomst ook niet zal lukken. Uit dit voorgevoel, dat hen tot wanhoop voert, groeit hun woedende haat op.

Alvorens te stemmen, nog een tweede voorbehouding. Het beheer van buitenlandsche zaken deelde aan de Mogendheden het verslag mede van het onderzoek in Congoland. Daarin komen lasteringen voor tegen katholieke zendelingen, de beschavers in het zwarte land, die België's naam doet zegenen, door ongelukkige volkeren, die zij opheffen. Een zendeling is een man van opoffering tot den grootsten heldenmoed toe. Hij is eene eer voor zijn vaderland ; wie hem bezwaddert, verduistert den glans van België. Kunnen er dan Belgen gevonden worden, die tegen zonneklare waarheid in, onze roemrijkste mannen lasteren ?

Voor de zendelingen hoef ik niet in den strijd te treden. Geloovigen en ongeloovigen, radicalen en socialisten waren het eens met de katholieken, om den onzin in 't verslag af te keuren.

De commissie verdroeg al die oorvijgen met stemmig zwijgen. Mogelijk oordeelt zij, dat het er niet pluis uitzag en dat zwijgen voor haar niet kan verbeterd worden.

Ik wil hier niet meer handelen over Congoland. Daarover werd in de andere Kamer breedvoerig beraadslaagd.

Oadanks berekende toespellingen in het verslag, weten wij dat het er in Congoland niet behoorlijk toegaat en wijziging volstrekt noodzakelijk blijkt. De wetgeving op vasten eigendom, het belastingstelsel, het strafwetboek, alles laat te wenschen over.

Dit alles, wijt de handelgeest te zeer voorheersch. Bij den aanvang was de Congo-onderneming een beschavingswerk, doch van lieverlede sloeg zij over tot geldelijke speculatie.

Alleen de zendelingen nog, zorgen voor de wezenlijke beschaving, door ieder bewonderd. Welnu, juist zij worden zonder ophouden geplaagd en zien hun zending bemoeilijkt door de beulenden van den Staat. Stelselmatig weigert men hun, wat aan elke nijverheidsmaatschappij wordt toegestaan, de noodige vergunningen tot inrichting en onderhoud hunner stichtingen.

Zij hebben een ongelijk : ze spraken niet luid en kloek genoeg. Waarom niet offenaf verklaard : tegen deze voorwaarden en geene andere zetten wij ons apostelschap voort ! De Congostaat zou 't spoedig verstaan en weet maar al te goed wat gebeuren zou, moesten de zendelingen het opgeven. De dag, waarop zij Midden-Afrika verlaten, omdat men er hun het leven onmogelijk maakt, dien dag mist Congoland zijn zuiversten roem — en blijven er nog enkel caoutchouc-koopers !...

De liberale gazetjes

zetten, met ongehoorde hardnekkigheid, hunnen hatelijken veldtocht tegen onzen geëerbiedigden Deken, den Z. E. H. Theunissen, voort, onder 't voorwendsel van de redevoering welke het hooggeacht hoofd van onze geestelijkheid, eenige weken geleden, in den Volksbond St-Maternus, over het vraagpunt der herinrichting van de Gilden en Vakvereenigingen uitgesproken heeft.

Is die woedende houding der antikatholieke drukpers jegens onzen waardigen Heer Deken niet het klaarste bewijs dat het werk, door den Z. E. H. Theunissen begonnen, onder alle oogpunten uitmuntend is en dat het, ten zeerste, dient aangemoedigd en ondersteund te worden door de mannen van orde alsook door de echte vrienden der werkende klassen ?

Wij hebben het reeds gezegd en wij houden er aan het nogmaals te herhalen : De aanrandingen welke de liberale gazetjes tegen onzen geëerbiedigden Deken richten, kunnen hem niet bereiken. Wel integendeel. Zij zullen hem nog, zoo mogelijk, in de eerbiedvolle achting onzer medeburgers doen winnen.

Het geldt hier vooral eene kwestie van principen. De beleedigingen en de persoonlijke aanrandingen komen er niet van pas. Deze dienen enkel om het volledig gebrek aan goede redenen bij onze tegenstrevers te bedekken.

Het vraagpunt der vakvereenigingen of syndicaten, hier in 't spel, is van het allergrootste belang.

« De kwestie die zich heden opdoet, schrijft M. Beernaert, is niet meer van te weten of er, ja of neen, syndicaten zullen zijn, maar wel of de syndicaten christen of socialist zullen zijn. »

M. Harmignie, ondervoorzitter der Kamer van Volksvertegevoordigers, zegde, in zijne openingsrede van het Congres der Maatschappelijke werken van het arrondissement Bergen : « Wat wij zeggen of wat wij doen, wij zullen den stroom niet tegenhouden, die meer en meer de menschen tot de groepeeringen in vakvereenigingen aanzet. »

M. Brandts is niet minder duidelijk : « Het verlangen zich te vereenigen en zijne belangen te bespreken, is heel en gansch regelmatig, wettig, natuurlijk. Dit verlangen bestrijden zou, onder alle oogpunten, eene fout zijn.

» Het zou eene fout in zich zelve zijn, want dit laatste duidt eenen vooruitgang in de maatschappelijke opvoeding en de bekwaamheid bij het volk aan ; het zou eene fout van krijgskunst zijn, door deze macht in de handen der mannen van wanorde te laten. De ondervinding begint welsprekend te zijn. »

Tijdens de werkzaamheden der Commisie van Arbeid, in 1885, in zijn merkwaardig verslag over de vakvereenigingen, schreef M. Prins eenen volzin, door M. Lammens in de zitting van 4 december 1886 aangehaald, en die woordelijk den toestand vasstelde : « *De macht van het socialismus ligt in de leemte, veroorzaakt door het afschaffen der vakvereenigingen.* »

Voor heden bepalen wij ons met deze aanhalingen, die klaar den toestand onder zijn echt daglicht aantoonen.

Dat de socialisten en de liberalen, hunne vernederde bondgenooten van heden, hunne slaven van morgen, alles in het werk stellen ten einde de inrichting van christene syndicaten te beletten, zulks verstaan wij opperbest. De syndicaten welke onze tegenstrevers aan het hart liggen, zijn niet de christene, maar wel de socialiste syndicaten.

In tegenwoordigheid van deze houding der vereenigde liberalen en socialisten, is de plicht van alle ordeminnende mannen, van alle katholieken, klaar en duidelijk afgeteekend. Aan hen, den socialisten stroom tegen te houden ; aan hen, zich te scharen rond deze klaarziende en verkleefde mannen, die, gelijk onze geëerbiedigde Deken, de taak derinrichting van christene syndicaten op zich genomen hebben : aan hen, uit al hunne krachten, bij te dragen tot het uitbreiden, in ons katholiek land, van de christene syndicale beweging die, alléén, in staat is doelmatig de werklieden ter hulp te komen en eenen dam daar te stellen tegen de onophoudelijke aanvallen der vereenigde vijandelijke machten. Daar, en daar alleen is de redding.

En zij zijn blind of plichtig, die zulks niet zien of niet willen zien.

Eene wijze raad ter overweging.

Ambachtslieden, neringdoeners, winkeliers, vereenigt U, om door eene christelijke en verstandige samenwerking op de grondstoffen uw bedrijf eigen, en door maatschappelijke inrichtingen, uw bestaan te verzekeren !

Daarin en daarin alléén ligt uwe redding !

't Is het groot middel om u te verweren *tegen de cooperatieven en groote capitalistische handelsondernemingen*, die van dag tot dag veld winnen en den kleinhandel met ondergang bedreigen.

(Uit de redevoering van den Z. E. H. Deken Theunissen, in den Volksbond « over de Ambachten. »)

(Medegedeeld.)

Stads- & Provincienieuws.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 12 APRIL.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld, 661 koeien en kalveren, 152 vette varkens en 1319 magere varkens, schapen, 0.

Apotheek. — Zondagsrust.

Zondag zal de Apotheek van M. BROEDERS alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

De comptante betaling wordt vereischt.

— Kerk van St-Jan. —

VOORBEREIDING TOT DEN PAASCHPLICHT.

Paaschdag om 4 1/2 u. groot sermoon.

Alle dagen der week sermoon om 7 1/2 u. 's avonds, en op den zondag van Beloken Paschen, sluitings sermoon om 4 1/2 u.

De sermonen worden gepredikt door den E. P. Albertus O. F. M. lector in 't Klooster van Turnhout.

De mannen bijzonder worden verzocht in deze sermonen tegenwoordig te zijn.

DE MILIGIERAAD van het arrondissement Tongeren zal zijnen laatsten zittijd houden aanstaanden donderdag 12 April. Deze zittijd zal slechts eene zitting tellen en zal gehouden worden voor de reclamaties van alle kantons op het stadhuis van Tongeren, om 10 ure 's morgens.

De *Postrijder* van heden bestaat uit **twee bladen**.

Association de l'Adoration perpétuelle et de l'Œuvre des Églises pauvres à Tongres. — L'EXPOSITION DES ORNEMENTS D'ÉGLISE, confectionnés par des Dames de l'Association, aura lieu dans la grande salle du Collège Notre-Dame, Chaussée de St-Trond (Entrée par la grille).

Elle sera ouverte les Dimanche 22 avril, de 1 à 12 et de 3 à 6 heures. Lundi 23, Mardi 24, Jeudi 26 Avril de 3 à 6 heures de relevée.

Dimanche 29 Avril de 11 à 12 et de 3 à 6 h.

LIJST DER GEZWOORNEN

VOOR HET 2de KWARTAAL 1906.

Werkelijke gezwoornen.

Ceelen J. Lille-St-Hubert. — Martens L.-J. Hasselt. — Machiels J. Hasselt. — Jans J. Petit-Jamine. — Boni A.-Ch.-Em. Reeringen. — Thoné G.-J. Reckheim.— Notermans J. Hasselt. — Dillens N. Maeseyck. — Huybrechts Fr. Tongres. — Seret A. Hasselt. — Hansen J. Tongres. — Driane J. Maeseyck. — Douchar L. Hasselt. — Coffin J. St-Trond. — Renwart Fr. (père), Tongres. — Modave V. Tongres. — Schaetzen L. (Chevalier), Tongres. — Snyers O. Goyer. — Briers Edm. Hasselt. — Mellaerts G. St-Trond. — Hauben J.-L. Bilsen. — de Corswarem A. (Chev.) Hasselt. — Leva J.-G. 's Heeren-Elderen. — Debève Ch. St-Trond. — Boes A. Alken.— Vanderlinden Ch. Hasselt.— Bollen H Lommel. — Barthels Fl. Munsterbilsen. — Stockmans Jos. Maeseyck. — Christiaens Math. Tongres.

Bijgevoegde gezwoornen.

Nicolaers Felix,	Tongres.
Driesen Jean	»
Lysens Victor	»
Delvigne Fernand	»

OFFICIEELE AKTEN.

Bij koninklijk besluit van 2 April 1906 is M. Van Langenaken (J. V. K.) plaatsbezorger, plaatsvervangend rechter in de rechtbank van eerssten aanleg te Tongeren in vervanging van den heer Lambrichts, die tot eene andere betrekking geroepen is.

Sterfgevallen.

Gisteren vrijdag is godvruchtig te Tongeren in den Heer ontslapen, in den gezegenden ouderdom van 92 jaren, na eene korte ziekte en bediend met de laatste Heilige Sacramenten, M. François-Felix LEONARD, weuwenaar van Dame Anne-Thérèse DOUCET.

De eerbiedwaardige afgestorvene, die zijne schoone ziel aan zijnen Schepper komt weer te geven, na eene lange loopbaan, gansch vervuld met deugden en goede werken, was een oprechte christen, een voorbeeldige vader, een trouwe en verkleefde vriend, steeds genegen eenieder dieust te bewijzen.

De schoone hoedanigheden welke M. Leonard kenmerkten, verwierven hem den eerbied en de toegenegenheid van al degenen die hem kenden.

Wij koesteren de christene hoop, dat de Almachtige reeds zijnen goedenen trouwen dienaar in het oord van het gelak zonder einde ontvangen heeft en dat hij, op dit oogenblik, in het hemelsch Jerusalem, de gloriekroon geniet, beloofd aan degenen die, op deze aarde, de deugden en de goede werken geoefend hebben.

De waardige afgestorvene was de geëerbiedigde vader van M. Jos. Léonard, den achtbaren Postontvanger van Tongeren, aan wien wij, in deze pijnlijke omstandigheden, de uitdrukking aanbieden onzer gevoelens van christene en innige deelneming in den wreeden slag welke hem komt te treffen.

De plechtige lijkdienst, gevolgd van de begrafenis, zal aanstaanden maandag, 9 april, om half elf, in de Sint-Janskerk plaats hebben.

Vergadering ten sterfhuize, Momberstraat, N° 11, om 10 1/4 ure.

— † —

Wij hebben met droefheid het nieuws vernomen van het afsterven van M. Marie-Charles-Emile-Robert COEMANS, echtgenoot van Mevr. Léonie BELLEFROID, Vrederechter van het kanton Loon, geboren te Sint-Truiden den 30 oct. 1844, overleden te Borgloon den 4 april 1906, bediend met de laatste Heilige Sacramenten.

De diepbetreurde afgestorvene was een voorbeeldige christen, een uitmuntend echtgenoot en vader, een geleerd, gewetensvol en ijverig magistraat, een milddadige beschermer der armen. Ook leefde hij omringd van de diepe verkleefdheid zijner gansche, familie alook van de algemeene achting zijner medebugrers.

Voorzeker geniet hij reeds, in eene hetere wereld, het eeuwigdurend loon zijner deugden en goede werken.

Zijne nagedachtenis zal in zegening blijven.

De plechtige lijkdienst zal plaats hebben in de parochiale kerk van Borgloon, maandag aanstaande, om 11 1/4 ure.

De teraardebestelling zal geschieden in den familiegrafkelder te Schurhoven.

De Erfgenaam van NIEDECK

(18e vervolg).

— Gij vergist u, juist de lente is daarvoor het seizoen. Dan eerst is Amor's overmoed op het hoogst. Zoolang de vos in het hol zit is hij veilig, doch lokt de lente hem naar buiten, dan gebeurt het niet zelden, dat een pijl hem treft.

— O, zulke pijnen bezorgen slechts schrammen, want wat de vrouw tegenwoordig ook bestudeert, het vak van scherpschutter stellig niet. Studie zou daar ook totaal overbodig zijn ; iedere vrouw komt als volleerde scherpschutter ter wereld.

— Mag ik u uit naam mijner zusters, mijn oprechten dank voor dat compliment betuigen. Maar waarom, als ge het gevaar kent, waagt ge er u zoo lichtzinnig aan ?

— Ziedaar de natuur van den man. Hij zoekt het gevaar. Ik heb het mijzelf ook voorgehouden, hoe reeds menige jonge man door de betoovering der *Loreley* te gronde was gericht, en toch, toch ben ik den Rijn langs gegaan.

— Bah ! Dat is niet wat ik « moed noem. De *Lorelei* is een sprookje !

— Hm, zegde hij, met een eigenaardigen glimlach. Ik begin nu de waarheid van dat sprookje in te zien.

Pia voelde al 't bloed naar het hoofd stijgen. Zij bemerkte dat zij onvoorzichtig was geweest.

Van over het water ruischte het :

« Niet naar den Rijn, mijn zoon, niet naar den Rijn ».

— Zoo, nu krijgen de anderen toch ook de lucht van Rüdesheim in den neus, zegde de ezeldrijver, op de aankomende heer en dame wijzende.

Bijna op hetzelfde oogenblik bleven Hans en Greta stiletaan om de nieuw aangekomenen te begroeten.

— Wilt ge zoo goed zijn, mij aan uwe familie voor te stellen ; wij hebben zoo met de minuten gewoekerd, dat wij eigenlijk van voren af aan beginnen moeten.

Pia had nu, in tegenwoordigheid der haren, haar zelfvertrouwen weer wat teruggekregen. De anders zoo hooghartige, teruggetrokken Pia, vond het eensklaps heel gewoon, dat deze vreemdeling aan hare familie voorgesteld werd en zich bij hen aansloot.

— Zeg Lilly, wat zijn dat voor zotte kuren die gij met uw ondier hebt uitgezet ! riep Fransje haar reeds uit de verte toe. Ik zeg maar, akelger vee dan ezels is er op Gods aardbodem niet !

De jager zag verwonderd naar de spreekster en bemerkte met hoeveel moeite Pia had, haar lachen in te houden.

— Is dat uw nichtje ? fluisterde hij, terwijl zijn gelaat bevreemding zoowel als spot teekent.

— Houd u op alles voorbereid, zij is een zonderling metsje !

Dit bleek waarheid te zijn.

Fransje's zeeltje bleef naast zijn trouwen Hans staan en de jonge grevin sprong met de bevalligheid van een olitant uit den zadel.

Eerst kreeg de ezel een klinkenden slag op wat nu juist niet zijn edelste deel is en toen kwam Pia aan de beurt, die vanwege de overgroote vreugde van het wederzien omarmd werd. Nu eerst bemerkte zij Pia's geleider.

— Wien hebt ge daar opgevischt, Lil ?

— Mag ik u verzoeken mij aan de jonge dame voor te stellen ?

— Fransje..... de heer Hellwaldt..... houtvester ?

— Hellmuth, juffrouw, merkte Karl op.

Fransje maakte eene onmogelijke buiging en zegde :

— Muth of Waldt, dat is mij om 't even, als het maar hel is. Zeg, hebt ge dat beest daar tegengehouden toen hij u voorbij wilde ?

Bij deze woorden gaf zij, als aanwijzing, welk beest zij bedoelde. Hans een flinken slag tegen den neus, zoodat deze een heel eind achteruitvloog.

— Mijnheer heeft meer gedaan, zegde Pia wanhopig trachtend ernstig te blijven ; hij heeft mij het leven gered. En nu volgde een verhaal der gebeurtenissen.

Tal van aandoeningen kwelden Fransje, plots greep zij des houtvesters hand en zegde op ruwe manier.

— Ge zijt een moedige kerel. Waarlijk, ge hebt het beste en edelste gedaan wat een mensch maar doen kan, en ik zal u altijd dankbaar zijn.

— Ge maakt mij verlegen, juffrouw, door iets wat niets meer dan gewoon is, zoo op te hemelen. Ik hoop dat uwe gezindheid zal meewerken, onze vriendschap eene blijvende te doen zijn.

— Daar rekent ge maar op, hoor ! zegde Fransje. Een hoefslag werd gehoord. Graaf Willibald kwam in de verte aan.

XVI.

De houtvester groette graaf Willibald, en Pia zijn vragenden blik opvangend, stelde beide heeren aan elkaar voor.

— Aangenaam kennis te maken, zegde Willibald vriendelijk, ik ben de vader dezer schoone vluchtelinge.

— O, oom, officieel moogt ge niet met andermans veeren pronken, ge moogt pleegvader.

— Ondeugd ! nu had ik juist eens met mijne groote dochter willen pronken. Maar zeg, help me liever eens van dezen viervoeter af, ik ben geheel en al stijf en heb geen gevoel meer in mijne beenen. Ik dank den hemel dat Rüdesheim in 't gezicht is. Nogmaals intusschen mijn dank, voor wat ge voor mijn Lilian gedaan hebt. Dat was me een romantische liefde, die ezellieflie, alleen minder aangenaam voor Lilian. Zij kwam zeker allerellendigst bij u aan ?

— Zie maar eens naar haren haartooi ! Mijnheer Hellmuth heeft waarlijk aanspraak op onzen dank. Had hij zijn reddenden arm niet uitgestrekt, dan was Lilian leelijk als zandbruiter op de steenen terecht gekomen, zegde Fransje.

Nu verdeelde het troepje zich, de heeren gingen vooruit, terwijl Lilian en Fransje, die als een blok aan haren arm hing, hen volgden.

— Zeg, vroeg zij, Lilian aanziende, zeg, hoeveel jonge varkens heeft hij ?

— Jonge varkens ? Wie ?

— Wel natuurlijk die redder van u.

— Jonge varkens ? Wat meent gij toch ?

— Kinderen, *natuurlijk*, *jonge varkens* ? schreeuwende kinderen, of hoe ge ze noemen wilt !

Freule von Nordlingen wist niet wat zij ervan denken moest.

— Hij... en.... getrouwd ?

— Heeft hij het niet verteld ?

— Ja, ja, stellig, stotterde Pia voorzichtig. Maar hoe weet gij dat.

— O ! Ik weet alles ! Een ezeldrijver heeft menschenkennis, vertrouw daarop !

— O, zoo ! Dus de ezeljongen heeft geklapt. Waarop bouwde hij die wetenschap ?

— O, op zooveel. Zijn ernstig gelaat, zijn bedaard kalm gedrag, dat kenmerkt den huisvader. En ge moogt van geluk spreken. Stel u voor, dat ge daar met een ongetrouwden man gewandeld had, en dat geheel alleen.

Weder sprak er teverzucht uit hare woorden en Pia wilde juist een lachend antwoord geven, toen een geplas in het water eensklaps al Fransje's aandacht in beslag nam. Het was de ezeldrijver, die steentjes over het watervlak scheerde. Dat was een kollje naar Fransje's hand. Zij liet Pia los en, achteruit loopend, wijdde zij al hare aandacht aan het spel. Met een paar groote stappen stond zij spoedig naast den ezeldrijver.

— Dat doet ge geheel verkeerd, ge moet heel anders werpen, op zoo'n manier springen de steenen nooit op.

De jongen lachte.

— Het is zoo gemakkelijk niet als het wel schijnt, zegde hij, ge moogt blij zijn als het eens een enkelen keer goed gelukt.

Minachtend haalde Fransje de schouders op.

— Wacht maar ; meteen zal ik u eens toonen hoe ge doen moet !

— Maar Fransje ! riep Pia half knorrig, en vader Willibald barstte in lachen uit. Natuurlijk, daar moet die kleine rakker weer het hare van hebben ! Ha ! ha ! In Lugano heeft ze er ook trouw aan meegedaan.

Allen bleven stil staan en lachten om de meestal vruchteloze pogingen van den ezeldrijver, terwijl de jager van deze gelegenheid gebruik maakte om zich weer bij Pia te voegen.

— Kom nu eens voor den dag met uwe projectielen ! zegde het gravinneke eindelijk ongeduldig, en toen de ezeldrijver haar de steenen aanbood, koos zij er zich een gladden, platten uit.

— Let nu eens op ! zegde haar vader, zich de handen wrijvende.

Fransje zette zich rap, een paar malen zwaaide zij den arm en... hoep... hoep... hoep scheerde de steen over de zich nauwelijks rimpelende watervlakte.

Een luid hoera van den ezeldrijver beloonde haar.

— Het is toch bepaald eigenaardig, zegde de jager tot Pia. Ik heb nog nooit een meisje zoo echt als een jongen een steen zien werpen. Let eens op die armbeweging ! Zoo iets doen alleen jongens, en juffrouw Fransje is de allereerste jonge dame die ik dit ook zie doen.

— 't Kleine ding is in alles wat zij doet nogal ruw. Zij vraagt zichzelve nooit af, of het een meisje past of met.

— 't Kleine ding ! Me dunkt dat uw nichtje juist bijzonder groot en flink is voor haar leeftijd, zegde Hellmuth.

— Gij heet gelijk, alles is bij haar grol en groot, ik meende met het woordje « klein » dan ook meer « jong ».

— Ik zou u geen van allen ooit voor Engelschen gehouden hebben, miss Lilian.

— Och, ziet ge, we zijn eigenlijk geen echte Engelschen, wij zijn Duitsch-Amerikaansen, antwoordde Pia. Het is u zeker opgevallen dat wij zoo goed Duitsch spreken.

— Juist, daar was ik verbaasd over.

— Onze familie woont dan ook reeds sedert jaren en jaren in Duitschland ; maar om van wat anders te spreken, verbeeld u, Fransje denkt dat ge getrouwd zijt en kinderen hebt ; willen we haar voor de grap eens in dien waan laten ?

— Ik.... getrouwd ! Wel, om u de waarheid te zeggen, heb ik nog kort geleden vurig verlangd dat dit waar was, maar nu zou ik het als mijn grootste ongeluk beschouwen.

— Hebt ge dan zulke treurige ervaringen dienaangaande opgedaan ?

— Neen, dat met, juffrouw, gaf hij ten antwoord, terwijl hij haar weer doordringend aanstaarde. De eenige reden waarom ik nu blij ben, dat ik mijn hart nog niet heb weggegeven is, omdat ik daardoor nog de mogelijkheid heb het thans te verliezen.

Een herhaald luid « hoera » deed hem nu zwijgen.

Fransje had een der steenen zóó vele malen over het water doen opspringen, dat zij er zelve geheel verbaasd van was.

Eindelijk begonnen de zeeltjes genoeg te krijgen van het lange stilstaan. Ongevraagd zetten zij zich langzaam in beweging, daardoor de heeren en dames, tegen wil en dank, noodzakende hen te volgen.

Fransje wendde zich weer tot haren nietwen vriend, dien zij al de fijnheden van het spel trachtte uiteen te zetten.

— Hebt ge thuis ook water ?

— Niets dan een enkelen kleinen vischvijver.

— O ! dat is genoeg. Als ge nu weer thuis komt, dan kunt ge alles aan uwe kinderen leeren. Hoeveel hebt gij er eigenlijk ?

— Vischvijvers ?

— Wel neen, nakomelingen meen ik.

Hellmuth wendde het gelaat af, hij kon zich schier niet goed houden.

— Mijne omgeving bestaat uit zeven zielen, zegde hij eindelijk, zoo ernstig mogelijk.

— Groote God ! Dan kunt ge gauw gaan kegelen met uw soort. Zeg, waarom hebt ge die heele bende niet mee op reis genomen ?

— Dat was me om allerlei redenen onmogelijk, antwoordde Hellmuth, terwijl hij Pia in het oor fluisterde, dat deze onverdieude waardigheid van *pater familias* hem onaangenaam drukte.

Pia zag hem glimlachend aan.

— Als ge mij onaangenaamheden wilt besparen zegde zij, eveneens fluisterend, zie het dan nog eenigen tijd te dragen. Tante Luxor zou het mij nooit vergeven, wanneer ik met een ongetrouwde heer zoo'n lange wandeling deed.

— Uw wil is mij eene wet, antwoordde hij, zich een weinig tot haar voorover buigende.

(Wordt voortgezet).

OOGZIEKTEN. **Doctor Thibert,** SPECIALIST, Celestinenstraat 21, te Luik, (neffens Boulevt Sauvenière) ontvangt alle dagen van 3 tot 5 ure ; 's zondags van 9 tot 10 ure.